

La perruca de Tati Valdés

per Rafael Castañer

Tati Valdés va ésser un jugador de l'Sporting de Gijón dels anys 70 a qui deien *la maquinona*, un futbolista de tall noble i contundent, d'aquells que suen la samarreta perquè senten els colors. En aquella època, l'alopecà era sinònim de veterania i la veterania sinònim de què ja et quedava poca carrera futbolística. Eren temps de pentinats amb grenyes i patilla llarga, a no ser que fossis Di Stefano o Bobby Charlton, il·lustres caps amb poc pèl. Si voleu, feu una cerca per la xarxa i trobareu pentinats que són un tip de riure. Un dels meus favorits era el d'en Gerd Müller, conegut com a *Torpedo*. Allò sí que era un tou de cabells com Déu mana. Ara és diferent i, si parlem de jugadors amb el cap rapat, la llista és llarguíssima. Però abans els únics rapats eren els quintos que feien la mili.

Davant d'això, en Tati es va deixar enredar pel seu perruquer, que li va vendre un perruquí que, en teoria, era molt avançat per a aquella època. L'invent s'enganxava a la closca i problema solucionat. La cosa semblava que funcionava... fins que va arribar el partit de l'Sporting contra la Reial Societat, televisat per a tot el país. Poc després de començar, en Tati salta per endur-se una pilota de cap i l'invent se'n va cap a terra. No només ho va veure tot El Molinón, sinó també, això sí, encara en blanc i negre, tota l'audiència televisiva. Tot i la sensació de vergonya per ell, ningú va gosar dir res perquè Crisanto García Valdés era molt estimat i respectat.

En Tati va agafar la perruca del terra i se la va posar com bonament va poder, però al cap de poc, en una altra acció, li va tornar a caure. La situació es va fer insostenible. Així doncs, de cop i volta, se'n va anar corrent cap al vestidor sense dir res. L'àrbitre no sabia què fer i l'entrenador del seu equip va haver de treure, a corre-cuita, un altre jugador enmig del desconcert general. Va tornar a jugar el següent partit, ja sense el perruquí, i quan va aparèixer a la gespa del seu estadi, l'ovació va ésser ensordidora. La seva carrera esportiva encara va durar uns quants anys, ja sense complexos, i quan va penjar les botes va seguir vinculat a l'Sporting com a *scouting*. Un bon dia, va veure un jove migcampista francès del Girondins que tampoc anava sobrat de cabell i va recomanar repetidament que el fitxessin, però no li varen fer cas. Aquell noi que mai va portar perruca es deia Zinedine Zidane.

Patrocinat per:

Castañer
• 1927 •

ENTREVISTES EN BLANC I BLAU

JOAN MALLART
Entrenador del primer equip

“El Banyoles no ha d'anar partit a partit, sinó entrenament a entrenament”

La cosa no funcionava. Calia un cop de timó perquè la nau recuperés el rumb i el capità escollit va ésser Joan Mallart Romero, un entrenador amb una àmplia experiència a les banquetes que va aterrar a Banyoles en companyia de Francesc Moñino, que fa funcions de segon entrenador i preparador físic. Aleshores, de cop i volta, el que era negre va passar a ésser blanc i les victòries van començar a caure com la fruita madura. De moment, dos triomfs en dos partits i el que és més important: el grup ara sí creu que sí vol, pot.

L'efecte que ha produït en el vestidor ha estat com el d'aigua miraculosa...

No cal exagerar. Quan vam començar a treballar amb l'equip, ens vam trobar els jugadors expectants. Sabíem com estaven i ens va sorprendre no trobar-los tan fotuts com ens esperàvem. És clar que estaven tocats anímicament, però l'actitud que van mostrar des del primer moment va ésser excel·lent. I això, en futbol, és bàsic perquè són ells els que executen, els que prenen decisions dins el terreny de joc...

Així doncs, el treball psicològic que vàreu haver de fer va ésser mínim?

Vam fer el que tocava, ni més ni menys. Ens vam posar a treballar en tots els aspectes, no només en aquest, per polir tot allò que creiem oportú. L'efecte novetat també hi

va jugar un paper molt important perquè tots sabien que tornaven a començar de zero i l'esforç va ésser molt generós. Un camp de futbol és enorme i sense córrer no s'aconsegueixen els objectius. I els meus jugadors corren, i corren molt.

Dues victòries consecutives aixequen els ànims de qualsevol, no?

I tant! I si a sobre, l'equip es troba en una situació com la que ens trobem nosaltres, doncs encara més. El triomf et fa veure que ets capaç de fer allò que t'has proposat, i que ets capaç de fer-ho bé. I que, a causa d'això, obtens una recompensa.

Quina és la fórmula per sortir del pou?

Treballar. No donar mai un partit per perdut. Simeone diu que s'ha d'anar partit a partit; doncs nosaltres hem d'anar entrenament a

entrenament perquè cada segon de feina compte.

És així com s'ha de fer front al partit contra el Montcada, el cuer de la classificació?

Sens dubte. Ells estan on estàvem nosaltres fa tres setmanes i que ningú dubti que sortiran a mossegar des del primer minut. Com ja he dit, hem de jugar aquest i tots els altres partits amb la màxima intensitat perquè si abaixem la guàrdia, ens podem trobar altra vegada allà on no volem estar.

Per acabar, què suposa per tu entrenar un històric com el Banyoles?

Un luxe, un privilegi. Quan m'ho van proposar, m'hi vaig tirar de cap. Com bé dius, és un club històric que té molt de prestigi dins la comarca. La veritat és que és un repte molt bonic.

Classificació de Primera Catalana [Grup 1]

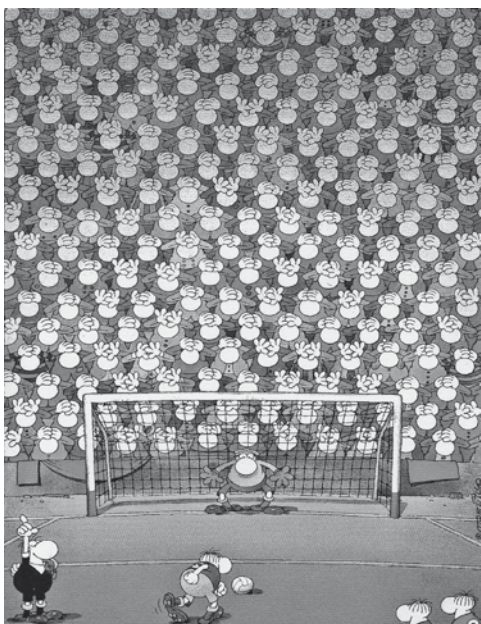
Equips		Punts	Partits				Gols		Últims partits jugants
Ordenar per:	J.		G.	E.	P.	F.	C.		
1	GRANOLLERS, E.C. "A"	29	13	9	2	2	26	12	G G P G E
2	VIC UNIÓ ESPORTIVA CLUB "A"	27	13	8	3	2	26	16	G G G G G
3	MANRESA, C.E. "A"	24	13	7	3	3	27	14	G E P G G
4	CF LLORET "A"	22	13	6	4	3	24	18	E G E G E
5	JUPITER, C.E. "A"	22	12	7	1	4	18	14	P E G P P
6	GIRONA, F.C. "B"	21	13	5	6	2	22	14	G E G P G
7	ESCALA, F.C. "A"	21	13	6	3	4	18	14	G G P P E
8	SANTS, U.E. "A"	21	13	6	3	4	18	16	P P G G P
9	HORTA, U.AT. "A"	19	13	6	1	6	17	15	G P G G G
10	AVIA, U.E. "A"	19	12	5	4	3	18	19	G E P P G
11	FARNERS, C.E. "A"	18	13	5	3	5	21	15	P E G G P
12	MOLLET U.E., C.F. "A"	18	12	6	0	6	12	12	P P G G G
13	MOLLETENSE, U.D. "A"	17	13	5	2	6	15	12	E E G P P
14	LA JONQUERA, U.E. "A"	16	12	4	4	4	17	19	E E P P P
15	BANYOLES, C.E. "A"	9	13	3	0	10	12	26	P P P G G
16	TECNOFUTBOL, C.F. "A"	9	13	2	3	8	9	23	E E P P P
17	GRAMANET MILAN, U.D.A.T "A"	6	13	1	3	9	9	22	P E P P E
18	MONTCADA, C.D. "A"	4	13	1	1	11	7	37	P P E P P

Sabies que...?

El Banyoles va obtenir el primer ascens a Tercera Divisió en la temporada 1956-57?

L'equip blanc-i-blau, any rere any, va anar millorant les seves prestacions futbolístiques fins que en la temporada 1956-57, després d'haver assolit el primer lloc de la classificació del torneig regional amb 47 punts, va disputar la competició regional que donava l'accés a participar en la Tercera Divisió nacional. Sens dubte, tot un èxit que va estar a punt d'anar-se'n en orris perquè el terreny de joc del Banyoles d'aleshores no reunia les condicions exigides fixades en el reglament. Per sort, es va poder convèncer als rectors futbolístics de l'època anunciant la futura construcció d'un nou camp amb les mesures reglamentàries.

L'il·lustrador: **Mordillo**.

EL RIVAL D'AVUI

Diumenge 14 de desembre
a les 12 del migdia

CLUB ESPORTIU BANYOLES
CLUB DEPORTIU MONTCADA

Estadi Municipal
Miquel Coromina i Moretó

Fundat el 1923

Camp de La Ferreria

Entrenador:
Cristóbal Casado

President: **Modest Sanchís**

Equipament: **Samarreta
verda, pantaló blanc i
mitges verdes**

Club Deportivo Montcada

El Club Deportivo Montcada va ser fundat el 1923 pels Germans de les Escoles Cristianes i dos anys després es va nomenar la primera junta directiva, amb un equip que competia a la categoria d'aficionats. Després de la Guerra Civil va jugar a una categoria superior, essent subcampió el 1942 i campió els anys 1949 i 1950. Com a segon classificat de la Primera Categoria B, la campanya 1950-51 va aconseguir l'ascens a la Primera Regional i, poc després, concretament en l'exercici 1953-54, va ascendir per primer cop a Tercera Divisió, on romangué vuit temporades, fins a la 1961-62. Després va recuperar la categoria en les campanyes 1968-69, 1969-70 i 1977-78.

A finals dels anys 80, l'entitat va patir una greu crisi econòmica que el va obligar a baixar a la Segona Territorial Catalana. El 1989 es va fusionar amb la Penya Barcelonista de Montcada per tal de millorar el futbol base, i en la temporada 2000-01 el club absorbí el Club Deportivo Boomerang, ocupant la seva plaça a Primera Catalana. Aquesta ha estat la categoria en la qual ha competit el club en les darreres temporades, assolint sempre una posició final intermèdia.

L'any passat va quedar en la novena posició final, just sota el Banyoles, amb 46 punts. Enguany, les coses no els estan sortint gens bé als homes de Cristóbal Casado, ja que ocupen la darrera posició de la classificació de Primera Catalana amb només 4 punts en 13 partits (una victòria, un empat i onze derrotes), amb només set gols a favor i, atenció, 37 en contra.